

Taras Schewtschenko

Schewtschenko wurde im Dorf [Morynzi](#) bei Kiew als Sohn von Leibeigenen geboren. Da die [Leibeigenschaft](#) in der Ukraine erst wenige Jahre vorher eingeführt worden war, war seine Familie des Lesens und Schreibens kundig und konnte Taras bereits in jungen Jahren [Religion](#), [Kultur](#) und [Literatur](#) nahebringen. Mit 11 Jahren wurde Schewtschenko Vollwaise; einige Jahre später wurde er von seinem Gutsherrn als Kammerdiener eingestellt und begleitete diesen auf vielen Reisen, nach [Polen](#), [Litauen](#) und nach [Petersburg](#). Man erlaubte ihm, bei einem Petersburger Maler in die Lehre zu gehen. Er unternahm seine ersten Versuche als Dichter und fand Freunde und Anerkennung in literarischen Zirkeln. Der seelische Zwiespalt, immer noch Leibeigener zu sein, und die Sehnsucht nach Freiheit und Selbstbestimmung belasteten ihn; letztere würde sich zeitlebens wie ein roter Faden in seinen Werken finden. Er wurde [Student](#) an der [Akademie der Künste](#) und finanzierte sein Leben in Petersburg durch seine Arbeit als [Maler](#). 1861 erkrankte er an [Angina Pectoris](#) und starb am [26. Februar](#) umgeben von seinen Freunden. An seiner Beerdigung in Petersburg nahmen zahlreiche Menschen teil, darunter die russischen Dichter [Dostojewski](#), [Nekrassow](#), [Saltykow-Schtschedrin](#) und [Leskow](#). Bereits am [26. April](#) wurden die sterblichen Überreste in die Ukraine überführt und in [Kanew](#) am Ufer des [Dnipro](#) beigesetzt, wie Schewtschenko es sich in seinem Gedicht *Sapowit* gewünscht hatte.

Grigorij Skoworoda

Skoworoda wurde 1722 im linksufrigen ukrainischen [Hetmanstaat](#) in eine [Kosakenfamilie](#) hineingeboren. Nach dem Besuch der Dorfschule trat er in die Mohyljaner Akademie in [Kiew](#) ein - damals eine der angesehensten Hochschulen des Landes, die sowohl geistliche als auch weltliche Ausbildung vermittelte. Er studierte an der Akademie in den Zeiträumen 1734 bis 1741. In den Jahren um 1745 bis 1750 bereiste Skoworoda als Begleiter in diplomatischen Missionen Ungarn, Österreich, die Slowakei und ergänzte seine Studien in München und Breslau um die Fächer Erziehungswissenschaften, Klassische Philologie und Philosophie. In ihm entwickelte er neben moderneren Ideen zur Interpretation von Poesie auch neue Methoden zur individuelleren Erziehung von Kindern, mit dem Ziel, die natürlichen Begabungen der Schüler zu fördern und auszubilden. Seine Arbeit führte zur Verschlechterung der Beziehungen zu seinem bischöflichen Arbeitgeber und der Entlassung aus dem Kollegium. In diesen und den Folgejahren entschloss sich Skoworoda für ein Wanderleben als Pilger. Er reiste nach Moskau und zu Fuß durch die ganze freie Ukraine. Ein Angebot, in das Kiewer [Höhlenkloster](#) (*Petscherska Lawra*) als Mönch einzutreten, lehnte er auf einer Reise 1764 ab und blieb bei seiner Lebensweise als umherreisender Philosoph. Skoworodas Philosophie war beeinflusst von [Neuplatonikern](#), dem [Stoizismus](#) und dem [Mystizismus](#); er befasste sich überwiegend mit biblischen Themen, blieb dabei aber unabhängig von einzelnen Konfessionen oder Glaubensrichtungen. Neben seinen philosophischen Werken spielte er mehrere Instrumente und komponierte Musikstücke.

Skoworoda starb 1794; sein von ihm selbst verfasster Grabspruch lautete: *Die Welt jagte mich, konnte mich aber nie fangen*

Григорій Сковорода

(1722 – 1794)

Біографія

Народився Григорій Сковорода на Полтавщині 22 листопада 1722 року у родині малоземельного козака Сави Сковороди. Пізніше Сковорода любив називати себе Григорієм Вар - Савою, тобто Сином Спокою. "Григорий на седьмом году от рождения отличался склонностью к набожности, талантом к музыке, охотою к наукам, твердостью духа. В церкви он добровольно ходил на крилос и пел чудесно, приятно". За звичаєм свого часу Григорій закінчив чотирирічну дяковську школу і у шістнадцятирічному віці поступив до Києво-Могилянської Академії. Сковорода перебував в Академії, що правда з перервами, майже 20 років. Перелічуючи коло подальших занять Сковороди, можна згадати його вчителювання в маєтку Томаров, відвідування Троїце-Сергієвської Лаври, 10-літню викладацьку роботу в Харківському Колегіумі. До Харківського періоду його життя належать "Байки харьковские", курс лекцій з етики, філософські трактати і діалоги. Справжнім щастям для філософа стала це дружба, і в учні він бачив своє продовження. Дружба, писав Сковорода - *"мое единственное утешение и мое сокровище, ее я ценю больше, чем пирамиды, мавзолеи и другие царские памятники"*. Але світ, що не впіймав Сковороду, відібрав найкоштовне для вчителя – найбільш обдарованого учня.

Шевченко Тарас Григорович

9 березня 1814 - 10 березня 1861

Шевченко народився у селі Моринці на Київщині, в родині селянина-кріпака. Ран втративши матір, а потім і батька, він з дитинства зазнав багато горя і знущань. Працюючи і навчаючись у дяків, Шевченко ознайомився з деякими творами української літератури, а відчуваючи великий потяг до малювання, уже тоді робив перші спроби розпочати навчання у маляра. Коли Шевченкові минуло 14 років, його зробили дворовим слугою поміщика П. Енгельгарда в маєтку Вільшані. Переїхавши до Петербургу у [1831](#) р., Енгельгард взяв із собою Шевченка, а щоб мати дворового маляра, віддав його в науку на 4 роки до живописця В. Ширяєва. Ночами, у вільний від роботи час, Шевченко ходив до Літнього саду, змальовував статуї, тоді ж уперше почав писати вірші. Влітку [1836](#) він познайомився зі своїм земляком — художником І. Сошенком, а через нього з [Є. Гребінкою](#), В. Григоровичем і О. Венеціановим, які разом із К. Брюлловим та В. Жуковським навесні [1838](#) викупили молодого поета з кріпацтва. Перед Шевченком відчинилися двері в широкий світ науки й мистецтва. Оформившись студентом [Академії мистецтв](#), Шевченко став улюбленим учнем Брюллова. Бувши вже не абияким портретистом, він опанував також мистецтво гравюри й виявив видатні здібності як графік та ілюстратор. Водночас Шевченко наполегливо працював над поповненням своєї освіти, жадібно читав твори класиків світової літератури й захоплювався [історією](#) та [філософією](#). Під враженням вістки про смерть автора [«Енеїди»](#) Шевченко написав вірш «На вічну пам'ять Котляревському», який разом із чотирма іншими його поезіями побачив світ в альманасі Гребінки «Ластівка» ([1841](#)). Першу збірку своїх поетичних творів Шевченко видав [1840](#) під назвою [«Кобзар»](#). До неї увійшло 8 поезій: «Думи мої», «Перебендя», «Катерина», «Тополя», «Думка», «До Основ'яненка», «Іван Підкова», «Тарасова ніч». Окремими виданнями вийшли поеми «Гайдамаки» (1841) та «Гамалія» (1844). Вірші Шевченка справили на українське суспільство велике враження, зате російська критика загалом негативно поставилася до молодого поета, звинувативши його головним чином у тому, що він пише «мужицькою мовою». Влітку [1842](#), використавши сюжет поеми «Катерина», Шевченко намалював олійними фарбами однойменну картину, яка стала одним з найпопулярніших творів українського живопису.

Taras Schewtschenko Bilder

Ukraine von einer unbekanter Seite der Philosophie, der Kultur und der Poesie.

T.Schewtschenko und G.Skoworoda waren ein paar von den bedeutensten Menschen in der Entwicklungszeit der ukrainischer Literatur.

Украина с неизвестной стороны философии, культуры и поэзии.

Тарас Шевченко и Григорий Сковорода являются одними из самых важных личностей в истории развития украинской литературы.

Україна с незнаємой сторони філософії, культури та поезії.

Т.Шевченко та Г.Сковорода є найдвіми ястравіми предсавниками української літератури.